

ОПРАВДАНИЕ НА НАСЛАЖДЕНИЕТО.

На дафновъ геройскій вѣнецъ да не сѣга
 Рѣка печестива ;
 Тъсь дафна й на Марсовы чедна награда,
 На храбрытъ гроба тя съ слава покрыва.

За сичкытъ други подобны намъ смъртны
 Едно цвѣтье има :
 То цвѣтье й, триантафилъ, расте то въ градина
 Единъ е той намъ за имотъ общъ оставенъ.

Ако наш'та слава заключва въ гробове
 Жестоката сѣдба,
 Циприда сърдечна утѣха да бѣде
 Изгуби са слава, триантафилъ остава.

Тосъ жребій оставихъ храбрытъ наши
 Дѣды въ бой падшы,
 Не виждатъ са вече чедата на Марса
 Въ гнѣдата на бури, по стрѣмнытъ урвы.

И младытъ вече не тичатъ, за слава
 И слава не гонѣтъ,
 И гълъбооката вече остави
 Страната ни пуста но все пакъ прекрасна.

Пѣннѣтъ Иисосъ шумули презъ ливады
 И днесъ все прекрасенъ ;
 Отъ славата себеси самы лишихмы,
 И само любовь ни душата сѣгрѣва.

И първийтъ богъ да е той и послѣденъ,
 Любовь и Любовь,
 Верѣдъ толкови сълзы и болкы съ триантафилъ
 На скърбитѣ пѣтя отъ насъ да загражда.

